

A movie poster for the film 'Nebojácny vojvoda'. The background features a man and a woman in 19th-century period clothing. The woman, Scarlett Scott, is wearing a voluminous gold and brown gown and white gloves, holding a fan. The man is in a dark suit with a patterned vest. They are standing in front of a window with ornate ironwork. The title 'Nebojácny VOJVODA' is written in large, stylized gold letters across the bottom. The tagline 'Bez polovice srdca sa nedá žiť' is at the very bottom. The 'iKAR' logo is on the right side.

SCARLETT
SCOTT

iKAR

Nebojácny
VOJVODA

Bez polovice srdca sa nedá žiť

SCARLETT
SCOTT

Nebojácny
VOJVODA

Preložila Jana Seichertová

IKAR

Scarlett Scott
FEARLESS DUKE

Copyright © 2020. FEARLESS DUKE by Scarlett Scott

The moral rights of the author have been asserted.

Translation © 2023 by Jana Seichertová

Cover design by Dar Albert, Wicked Smart Designs

Slovak edition © 2023 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-8991-8

Venujem svojmu manželovi a našim krásnym dcéram.

*Ďakujem, že ste to so mnou vydržali
až do konečného termínu odovzdania knihy!*

PRVÁ KAPITOLA

Londýn, január 1885

„**P**repáčte, vaša milosť, ale istá slečna Isabella Hilgro-
vová sa dožaduje prijatia.“

Benedict zdvihol zrak od správy, ktorú mu poslalo od-
delenie vyšetrovania trestných činov Scotland Yardu. Podľa
vyšetrovateľov bolo na pokuse o bombový atentát na Lon-
don Bridge dobré iba to, že atentátnici neúmyselne odpálili
pekelný stroj príliš skoro.

Pritom sa sami vyhodili do vzduchu a svoje telá rozmetali
na všetky strany.

O tri týždne ďalšia skupina atentátnikov odpálila nálož
dynamitu vo vozni neďaleko stanice metra Gower Street Sta-
tion. Oblaky dymu a výkriky vydesených cestujúcich, ozý-
vajúce sa z pokrútených trosiek, spôsobili hotové peklo. Ešte
horšie však bolo, že podľa informácií, ktoré zhromaždili dvo-
jiti agenti Zvláštnej ligy v New Yorku, teroristi plánovali ďal-
šie zločiny.

Benedict sa zamračil na majordóma, pochmúrna vy-
hliadka na ďalšie bombové útoky ho nakazila ako choroba.
„Nie som doma.“

Young mal na tvári svoj zvyčajný neúprosný výraz. „Sleč-
nu Hilgrovovú som o tom už informoval, ale tvrdí, že ju po-
slali zo školy pre pisárky.“

„Bože, nie ďalšia,“ zašomral Benedict.

Škola mu dosiaľ poslala tri pisárky. Odkedy sa podujal viesť Zvláštnu ligu, musel pripravovať nekonečné množstvo správ pre ministerstvo vnútra. Rozhodnutie najat' pisárku mu spočiatku pripadalo ako skvelý nápad, najmä keď s ním prišiel sám minister vnútra a odporučil aj konkrétnu školu.

Ukázalo sa však, že sa dopustil osudnej chyby v úsudku.

Prvá si pri práci pohmkávala. Keď Benedict poukázal na to, že taký zvyk je veľmi rušivý, rozplakala sa a ušla.

Druhá bola strašne pomalá, do klávesov ťukala ako dať a za tri hodiny odviedla žalostne málo práce. Prikázal jej, aby odišla a už sa nevracala.

Tretia celý čas posmrkávala a pokašliavala. Benedictovi stačilo pozrieť na jej červený nos a zaslzené oči a poslal ju kadeľahšie. Choroba mu naháňala až panický strach. Vo svojom súčasnom postavení si nákazu naozaj nemohol dovoliť.

V stávke bolo priveľa.

Vtom si uvedomil, že Young ešte vždy otáľa na prahu jeho pracovne. Vyzeral takmer ako príznak.

„Na čo ešte čakáte?“ oboril sa na majordóma.

„Je mi to ľúto, ale uvedená dáma na stretnutí s vašou milosťou neoblomne trvá. Naznačila mi, že tu zostane aj celý deň, ak to bude potrebné.“

Dočerta.

Benedict si bol celkom istý, že štvrtá ponuka od školy nebude o nič lepšia než tri predchádzajúce.

„Povedzte tej dáme, že jej služby nepotrebujem, prosím,“ požiadal Younga.

Majordómus sa zatváril utrápene. „Pokúsím sa o to, vaša milosť.“

„Pokúsite?“ užasol Benedict, lebo Young bol zvyčajne príkladný sluha.

Nebojácny vojvoda

Benedict mal od svojich zamestnancov určité očakávania. Dôrazne trval na tom, aby poslúchali jeho rozkazy a prácu vykonávali kvalitne a rýchlo. Pravdaže, nesmeli ho ani rozčuľovať a zatažovať svojimi starosťami. V nijakom prípade však nebol príliš prísny. Od všetkých ľudí, ktorých zamestnával, očakával iba jedno – že sa pri práci budú snažiť o to isté, o čo sa snažil on.

Konkrétne o dokonalosť.

Young si odkašlal, zjavne si uvedomil svoju chybu. „Vysvetlím jej to, ako si želáte, vaša milosť. Ďakujem.“ Poklonil sa a odišiel.

Keď sa dvere so štuknutím zatvorili, Benedict pomaly vydýchol a započúval sa do rýchlo sa vzdalujúceho klopkania majordómových topánok na mramorovej dlažbe. Samotu mal rád. Vyrušenie ho rozladilo. Iste, bol otrokom svojich zvykov, ale na pleciach niesol obrovskú zodpovednosť.

Sklonil hlavu a znovu sa začítal do správy. Vôbec nepochyboval, že Young sa nevitanej návštevníčky poľahky zbaví a on bude môcť so školou pre pisárky navždy skončiť.

Sotva však prečítal dve vety, ozvalo sa rozhorčené kotkodákanie.

Naozaj nevedel, ako inak by sa dal opísať zvuk, ktorý doľahol k jeho ušiam. Vtom zvuk stíchol a mramorovou halou sa rozľahla ozvena rázných krokov.

„Pani, prosím vás,“ počul Youngov naliehavý hlas.

„Proste si, koľko chcete,“ odsekla nahnevaná sliepka, ktorá svojím kotkodákaním vniesla do domu nepokoj. „Chcem vidieť vojvodu z Westmorlandu a to hneď!“

To je teda bezočivosť!

Ako sa opovažuje?

Takú nehanebnú ženskú ešte nikdy nestretol!

Štvrtá pisárka sa uňho neohreje o nič dlhšie ako predchádzajúce tri, o to sa už postará. Podráždene vstal, obišiel

pracovný stôl a vykročil k dverám. Vtom sa však otvorili a objavila sa v nich žena.

Žena s veľkým Ž.

Za ňou prešľapoval Young s ustarosteným výrazom a zdvihnutým obočím, ktorý hneď spustil vodopád námietok.

„Slečna Hilgrovová, musím trvať na tom, aby ste odišli. Toto je veľmi nevhodné. Nemôžete jeho milosť takto vyrušiť.“

Posledné slová však stvorenie stojace na prahu zjavne iba povzbudili. Keď vstúpila dnu, Benedict si ju lepšie prezrel. Nižšia postava, ale s pôvabnými ženskými krivkami. Zlaté vlasy a bledá tvár s jemnými črtami. Celkový dojem kazili iba konzervatívne ebenovo-sivé hodvábne šaty bez akýchkoľvek ozdôb.

No pod nimi sa skrývalo svieže ženské telo. Veľké prsia mala plné a krivky také zvodné, že ich nedokázali skryť ani jednoduché šaty. Všetko na nej doslova kričalo, že je žena.

A Benedictov penis sa prebral k životu. Na ženské krivky mal slabosť a dobre to vedel.

„Vaša milosť,“ pozdravila ho.

Nazvať jej oslovenie pozdravom by bolo príliš veľkodušné. Hovorila ľadovo formálne a predviedla puritánsku poklonu, akoby sa ponížovala tým, že za ním vôbec prišla.

Zaujímavé.

„Slečna Orange Grovová, však?“ Keď ju úmyselne podpichol skomolením jej mena, vstal a posmešne sa uklonil.

Na lícach sa jej objavili ružové škvrny. „Volám sa slečna Hilgrovová, vaša milosť.“

Pozrel na zmäteného majordóma, ktorý neveriaco zísal na pôvabnú votrelkyňu. „Ďakujem, Young. To bude všetko.“

Keď dá tej bezočivej ženskej príučku, k dverám ju odprevadí sám. Ale najprv sa trochu pobaví. A prečo nie? Zjavne ho čakal ďalší pekelný deň.

Nebojácny vojvoda

„Isteže, vaša milosť.“ Majordómus sa elegantne poklonil, vycúval z dverí a diskkrétne ich za sebou zatvoril.

Benedict si spojil ruky za chrbtom a vykročil k poslednej adeptke, ktorú mu poslali zo školy pre pisárky. Táto žena nebola konvenčne krásna, ale jej odmeranosť a pevne zošnúrované konzervatívne šaty v ňom prebudili zvedavosť. Telom by mohla súperiť s Venušou a jej tvár vyzerala... zaujímavo.

To slovo ju dokonale vystihovalo. Oči mala príliš veľké, a keď sa k nej priblížil, všimol si, že sú ohromujúco modré a lemované hustými mihalnicami, o odtieň tmavšími než jej takmer zlaté vlasy. Zaujali ho aj jej plné, trochu vyšpúlené pery a rozkošne vyhrnutý nos. No aj napriek jemnej tvári a pôvabnej postave pôsobila pichľavo ako ružový ker. Meravým postojom pripomínala exponát na výstave voskových figurín madame Tussaudovej.

Rozšírila nozdry. „Už ste skončili, vaša milosť?“

Zjavne narážala na to, že si ju nehanebne prezerá. *Preboha, to je riadne odvážna ženská*, pomyslel si.

No páčilo sa mu to.

„Nie, neskončil.“ Nadvihol jedno obočie a zastal len niekoľko krokov od nej. „Obráťte sa.“

„Prosím?“ spýtala sa ľadovým tónom ako kráľovná.

Premýšľal, či kedysi pracovala ako vychovávateľka – vystretý chrbát a dokonale nesúhlasný tón to určite naznačovali. Hrať sa s ňou ho bavilo čoraz viac. Presne tento druh rozptýlenia potreboval, aby na chvíľu zabudol na hrozbu, ktorá sa vznášala nad Londýnom.

Hrozbu, ktorú mal odstrániť.

Dúfal, že na hladinu Temže čoskoro vypláva aspoň niekoľko mŕtvol darebákov zodpovedných za nedávne výbuchy, a ušetria mu prácu.

„Obráťte sa,“ zopakoval, lebo nechcel premýšľať o atentatikoch a feniánskej hrozbe.

Desať minút sa vari môže zabávať tým, že bude dráždiť túto jedinečnú a neprístupnú ženu. A potom ju pošle kadeľahšie rovnako ako jej predchodkyne.

„Nerozumiem, vaša milosť.“ Jej povýšenecký tón sa už nedal prehliadnuť. Vzpriamila sa, akoby dúfala, že bude vyzerať väčšia alebo pôsobiť hrozivejšie.

Zapýrila sa ešte viac a Benedict si zrazu uvedomil, že upiera pohľad na vysoký golier, kde sa hodvábne šaty stretávajú s krémovou pokožkou. Predstava, že by na ňu pritisol pery, mu zrazu pripadala najlákavejšia na svete.

Vedel však, že slečna Hilgrovová by sa nenechala zviest'. Okrem toho už nemal čas ani na milovanie so svojou skúsenou milenkou, nieto na zdĺhavé zvädzanie panny, ktorá pred ním nepochybne stála. Mimochodom, kedy sa zaujímal o panny? Nikdy, tým si bol istý. A teraz s tým nemienil začínať.

Rýchlo odohnal túžbu a zopakoval svoju žiadosť. „Otočte sa, slečna Killjoyová. Musím sa uistiť, že ste vhodne oblečená, keď silou-mocou chcete zastupovať kanceláriu Zvláštnej ligy ako moja pisárka.“

„Volám sa slečna Hilgrovová, vaša milosť,“ odsekla. Stála úplne nehybne a odopierala mu potešenie zo sledovania, ako sa pred ním obracia.

Škoda. Veľmi rád by si ju poriadne prezrel aj zozadu. Krivka ženskej šije a tajomná priehlbinka za ženským uchom naňho vždy pôsobili eroticky.

Preboha, mal by čo najskôr navštíviť Robertu. Naozaj strácal hlavu kvôli chladnej pisárke, ktorá dokonca ani nebola krásna?

Musí to skončiť, tu a teraz.

Nebojácny vojvoda

„Ak sa predो mnou neotočíte, nesmiete zostať v mojej pracovni,“ odmerane ju upozornil. „A ak ma neposlúchnete, ako sa patrí na správnu zamestnankyňu, nebudem vás môcť s čistým svedomím prijať do svojich služieb ani poslať preč s dobrým odporúčaním. Naozaj nechápem, prečo v škole pre písárky usúdili, že by som zamestnal takú neoblomnú a nepríjemnú ženu, ako ste vy.“

„Nie som zamestnankyňou školy pre písárky, vaša milosť.“ Stisla plné pery do tenkej čiary, aby skryla znechutenie. „Ani vašou. V skutočnosti by som pre tyrana nikdy nepracovala. A nebudem do toho nútiť ani svoje písárky.“

Jej slová Benedicta zaskočili. Nejasne si spomenul, že v *Timesoch* čítal článok o Spoločnosti na podporu zamestnanosti žien a určite sa v ňom zmienili o slečne Hilgrovej. Vtedy si predstavil ženu rovnako tvrdohlavú, ale tri razy staršiu, než bola tá, ktorá naňho teraz hľadela ako na potkana, čo jej nečakane prebehol okolo nôh.

„Vaším písárkam?“ Znovu si ju zvedavo premeral. „Vysvetlite mi to, madam.“

„Školu pre písárky vlastním, vaša milosť,“ zdôraznila, „a prišla som sa s vami porozprávať o vašom neprijateľnom správaní k ženám, ktoré som vám poslala. Ale keď na vlastné uši počujem vaše samolúbe poznámky, radšej si ani nepredstavujem, čo si od vás vytrpeli moje chuderky ženy.“

Ale čo, samolúbe poznámky? pomyslel si Benedict. Rozhovor s ňou mu pripadal čoraz zaujímavejší.

Vojvoda z Westmorlandu bol namyslený, panovačný kreťen. Isabella to vedela už pred príchodom do jeho domu na Grosvenor Square a teraz sa o tom osobne presvedčila. Patril k urodzeným mužom, ktorými z celej duše pohrdala. Boha-

tým a mocným mužom, ktorí očakávali, že všetci sa podriačia ich rozmarom. Vojvoda z Westmorlandu bol prítažlivý ako diabol a po pracovni sa pohyboval sebaisto, akoby si až príliš dobre uvedomoval svoj vzhľad.

Našťastie ju prítažlivá tvár a vojvodcovské spôsoby ešte nikdy neomráčili.

„Ach.“ Zdvihnuté obočie a tón hlasu v nej vyvolali podozrenie, že ho svojimi slovami pobavila. „Ste majiteľka školy, ktorá tvrdí, že poskytuje vysoko kvalifikované pisárky.“

Jednoznačne sa jej posmieval, darebák!

Ale prišla tam pripravená na boj a nedovolí mu, aby vyhral. „Netvrdíme, že poskytujeme vysoko kvalifikované pisárky. My ich naozaj poskytujeme. Dohliadam na výcvik všetkých svojich žien a dbám na to, aby si každá dôkladne osvojila nový spôsob písania všetkými desiatimi prstami. Osobne ručím za to, že každá moja pisárka patrí k najzručnejším a najpresnejším v celom Anglicku.“

„To je veľmi poučné.“ V jeho príjemnom barytóne sa znovu ozval posmešný tón.

Je ešte horší, než ho opísala chuderka Mary, pochmúrne si pomyslela Isabella.

Skazenejší, než tvrdila Eloise.

Jednoducho neznesiteľný, ako ju varovala vzlykajúca Clementina.

Ale zároveň má významné postavenie na ministerstve vnútra, pripomenula si. Príležitosti na umiestnenie jej pisárrok v rozličných vládnych úradoch sa získavali ťažko a nikdy sa neodmietali. Desiatky žien sa spoliehali na to, že im nájde slušnú prácu. Múdrych a usilovných žien. Žien, ktoré by mohli získať nezávislosť a žiť bez ustavičného podriaďovania sa tyranským manželom alebo pompéznyim mužom, ako bol ten, ktorý práve stál pred ňou.

Nebojácny vojvoda

„Vaša milosť,“ opatrne spustila, pričom sa snažila hlasom a výrazom nedať najavo pohrdanie, „mohli by sme už prejsť k dôvodu mojej dnešnej návštevy?“

Nenáhľivo si ju premeral. „Nie.“

Len si to predstavovala alebo sa ten ničomník pohľadom zastavil na jej prsiach? A prečo jej zrazu horia líca? *Nech ho vezme čert!* Tak, a teraz jeho vinou aj zahrešila, hoci doteraz sa jej darilo odháňať všetky nehodné myšlienky.

Musí sa však sústrediť na svoju úlohu.

„Nie?“ neveriaco zopakovala, keď sa jej vrátila reč. „Prepáčte, vaša milosť, ale prečo by ste mi odopreli možnosť vysvetliť vám, čo ma dnes priviedlo do vášho domu?“

„Lebo vysvetľovanie vašej prítomnosti nepovažujem za potrebné,“ úsečne odvetil a vyzývavo naklonil hlavu. „Len slepý by nevidel, že vás sem dohnali pochybnosti, slečna Killjoyová.“

Chvíľu sa hrala s myšlienkou, že prekoná krátku vzdialenosť medzi nimi a vyťahá vojvodu za tie jeho elegantné uši.

„Volám sa slečna Hilgrovová,“ precedila cez stisnuté zuby. „Ale to dobre viete, vaša milosť.“

„Slečna Killjoyová mi však pripadá výstižnejšie.“ Odvrátil sa od nej a s rukami spojenými za chrbtom, akoby ho nič na svete netrápilo, zamieril k veľkému, krásne vyrezávanému stolu.

„Nemusíte byť neúctivý!“ vybuchla, lebo od rozhorčenia už neudržala jazyk za zubami.

Všetko na vojvodovi z Westmorlandu ju nesmierne rozčuľovalo. Nechápala, prečo ministerstvo vnútra poverilo úlohou, ktorá tak úzko súvisela s vnútroštátnou bezpečnosťou, práve jeho. Feniáni kládli bomby po celom Londýne a nevedela si predstaviť, že by ich pred nimi dokázal zachrániť tento namyslený, samolúby muž.

„Nie som neúctivý, madam.“ Zastal za pôsobivým pracovným stolom ako kráľ, ktorý sa chystal zasadnúť na trón. Keď sa ich pohľady stretli, mala pocit, že ju žiarivými modrými očami doslova prepaľuje. „V skutočnosti ste ma urazili vy, keď ste vtrhli do mojej pracovne a vyrušili ma pri dôležitej práci. Na dôvažok po tom, ako ste mi poslali tri neskúsené a celkom neprijateľné pisárky. Nepochybujem o vašom tvrdení, že sa ich snažíte vycvičiť, slečna Killjoyová, verte mi. No s ľútosťou vás musím informovať, že ten výcvik je žalostne nedostatočný.“

Ešte vždy ju neoslovil jej skutočným menom a teraz dokonca bezočivo spochybnil náročné študijné osnovy, ktoré pripravila sama Isabella, aj kvalifikáciu jej vynikajúcich pisárov. V najlepšej viere mu ich poslala, no on ich už po niekoľkých hodinách prepustil zo svojich služieb.

Podišla k jeho stolu, odhodlaná zdvihnúť hodenú ruku. Opäť v nej zvíťazila výbušnosť, ktorá bola vždy jej slabosťou rovnako ako zmysel pre spravodlivosť a hrdosť. „Ako sa opovažujete tvrdiť, že ich výcvik je nedostatočný? Alebo že niektorá z troch neveriteľne schopných pisárov, ktoré sme vám pridelili, je neskúsená? Mali by ste vedieť, že všetky absolvovali náročný vzdelávací program, ktorý som sama navrhla.“

Na tvári mal nepreniknuteľný, chladný výraz. „Slečna Killjoyová, prvá pisárka, ktorú ste mi poslali, si pri práci pospevovala. Keď som jej naznačil, že ma tým rozptyľuje, rozplakala sa a ušla. Druhá bola apatická ako chromý kôň a horlivosťou pripomínala mŕtvolu. Tretia ku mne prišla zjavne chorá. O pisárku sužovanú neznámou pliagaou nestojím, hádam ma chápete. Moja práca je príliš dôležitá. Pracovať v blízkosti nakazeného človeka si jednoducho nemôžem dovoliť.“

Nebojácny vojvoda

Ten darebák ju ešte vždy oslovoval slečna Killjoyová. Mala pocit, že ju zámerne provokuje a zabáva sa na jej rozhorčení.

„Slečna Shanleyová patrí medzi moje najrýchlejšie pisárky,“ bránila chuderku Mary. „Jej matka je slávna operná speváčka, vďaka čomu má veľmi príjemný hlas. Na uštipačné poznámky ste nemali nijaký dôvod.“

„Hmkanie podľa mňa vôbec neznie príjemne,“ pochmúrne namietol. „Ukážte mi muža, ktorý chce počúvať trilkovanie, keď sa snaží sústrediť na prácu.“

Nevšímala si jeho štipľavé poznámky a pokračovala: „Uznávam, že pani Camberleyová píše na stroji pomalšie než slečna Shanleyová,“ zastala sa tentoraz Eloise, „ale je usilovná, vytrvalá a odvádza bezchybnú prácu.“

Vojvoda zmenil postoj: ruky položil na operadlo kresla a bubnoval na ňom dlhými prstami, akoby sa nudil. „Aj by ju mala odvádzať, dočerta, keď na napísanie jednej strany potrebuje takmer celý deň.“

„A slečna Longová z oddanosti nastúpila do práce, ktorú jej našla naša škola, hoci sa necítila najlepšie,“ dodala, pričom tentoraz obhajovala Clementinu. „Všetky tri pisárky, ktoré som vám poslala, sú neuveriteľne schopné a patria k našim najlepším študentkám, ale vy ste ich aj napriek tomu zastrašovali. Vskutku, vaša milosť, keby som tušila, že svoje ženy vystavím takému zlému zaobchádzaniu, vašu žiadosť o pomoc by som odmietla.“

„Tak moment, madam.“ Bubnujúce prsty zrazu znehybneli a pery – zmyselné, všimla si Isabella proti svojej vôli – sa stisli do rovnej čiary. „Úbožiačky, ktoré mi poslala vaša škola, som nezastrašoval a ani som sa voči nim nedopustil zlého zaobchádzania.“

Úbožiačky?

Teraz vyhlási niečo úplne nezmyslené, ako napríklad, že muž by sa na tú prácu hodil lepšie!

„Ale áno, zastrášovali ste ich a ublížili ste im,“ nástojila, keď si spomenula na zúfaly plač, s ktorým sa Mary vrátila do školy. „Veľmi ľutujem, že som vám poslala svoje tri pisárky, lebo teraz moje ženy sotva uveria, že im dokážem nájsť príjemného zamestnávateľa.“

Napätie mu zmizlo z tváre a vrátil sa na ňu sebaistý, namyslený výraz. Dokonca sa aj usmial. „Ach, už vidím, v čom je problém.“

„Áno.“ Isabella mu neochvejne opätovala pohľad, hoci v nej vyvolal búrku neželaných pocitov. Určite jej nepripadal neodolateľný. Muži, ako bol on, ju predsa nikdy nepriťahovali. „Problém ste vy.“

„Ja som problém?“ zopakoval, akoby s ním hovorila cudzím jazykom.

Akoby nemohol pochopiť, že narazil na ženu, ktorá z neho neomdlieva. Väčšinou mu nepochybne padali k nohám. Isabella neochotne uznala, že je nezvyčajne prítážlivý. Na tomto nepopierateľnom fakte nič nezmenila dokonca ani jeho namyslenosť.

Ale to nie je skutočný dôvod, pre ktorý sa mi zrýchlil tep, prísne sa napomenula. Za jeho zrýchlenie môže môj hnev.

„Áno, vaša milosť. Vy ste problém.“ Zhlboka sa nadýchla a odhodlane pokračovala: „Ani jeden podnik alebo človek, ktorému som poslala pisárku, nezareagoval tak ako vy. To ma privádza k jedinému logickému záveru – chyba je vo vás. Svojimi unáhlenými činmi ste ohrozili dobré meno mojej školy. Žiadam vás, aby ste sa všetkým pisárkam, ktoré ste vyhnali, ospravedlnili, a v Timesoch formálne odporučili moju školu.“

Vojvoda posmešne prižmúril žiarivo modré oči. „Nemal by som sa aj ponúknuť, že obetujem svoje prvorodené die-

Nebojácny vojvoda

ta? Možno by som si mal pred vami kľáknúť na Trafalgar Square a prisahať vám večnú vernosť.“

Bagatelizoval jej žiadosť. Znovu sa jej posmieval.

Nesmiem ho vyťahat' za uši, snažila sa skrotiť svoj hnev. Nesmiem toho namysleného, krásneho darebáka vyťahat' za uši.

„Pravdaže, nemala som čakať rozumnú odpoveď od autokrata, ktorý ma odmieta osloviť skutočným priezviskom, ale radšej ma ponižuje a posmieva sa mojim písarkam aj mojej škole.“ Nútila sa do pokojného tónu, lebo nechcela, aby zisťoval, ako veľmi ju podráždil.

„Madam, vzhľadom na to, že ste ma nečakane vyrušili pri práci a zasypali nehoráznymi obvineniami, je moja reakcia celkom pochopiteľná.“ Znovu obišiel stôl a zamieril k nej.

Aj keď sa rýchlo približoval, neustúpila ani o krok. Vyžaroval však energiu, proti ktorej bola bezmocná, a vzápätí pocítila v bruchu trepot motýľích krídel.

Neúprosne ten príjemný pocit potlačila. „A moja reakcia na vás je zrejme výsledkom vášho konania, pane.“

Vojvoda z Westmorlandu zastal rovno pred ňou. Isabelle pripadal až neznesiteľne vysoký. Plecia mal široké a jeho hrud' doslova vyzerala ako stena. So svojou útlou postavou si zrazu pripadala ako myš pred levom. Potom zacítila korenistú vôňu jeho kolínskej a zdesene si uvedomila, že je veľmi lákavá.

„Obávam sa, že sme sa ocitli v slepej uličke, slečna Hilgrovová,“ vyhlásil, pričom prvý raz použil jej skutočné meno.

„Tak ste si naň napokon spomenuli,“ zamrmlala pre seba.

„Madam?“ Jeho hlas znel príkro a viditeľne stisol zuby.

„Na moje meno,“ vysvetlila Isabella. „Bola som presvedčená, že ste ho zabudli.“

Vydal tichý, chrapľavý zvuk. „Navrhujem vám prímerie a zároveň kompromis. Vaším písarkam so slepačím mozgom

sa neospravedlním, ale vašu školu v *Timesoch* odporučím – pod podmienkou, že mi dokážete svoje odborné schopnosti.“

Vojvodov návrh ju prekvapil. „Nemám vám čo dokazovať a moje pisárky nemajú slepačí mozog.“

„Požadujem dôkaz,“ chladno naliehal a znovu si ju premeral.

Mala pocit, že sa jej tým ľadovomodrým pohľadom prepaľuje až do duše. Vravela si, že musí zostať pokojná. Vravela si, že odporúčanie od vojvodu z Westmorlandu jej škole veľmi prospeje. Pomôže jej pri uskutočnení plánu otvoriť ďalšie školy pre pisárky v celej krajine. Postupne vybuduje impérium, ktoré pomôže jej aj iným ženám.

„Aký dôkaz?“ váhavo sa spýtala.

Na pekne vykrojených perách sa mu mihol úsmev dravca. „Chcem, aby ste pre mňa týždeň pracovali ako pisárka, slečna Hilgrovová. Ak uspokojivo preukážete svoje schopnosti, pochválím vašu školu v *Timesoch*. V opačnom prípade budem, bohužiaľ, nútený informovať ministerstvo vnútra o nedostatku schopných pisárok vo vašej škole.“

Snažil sa ju vydierať. Pochopiteľne, od takého darebáka sa to dalo čakať. Inú možnosť však nemala. Ak chce zachovať dobré meno svojej školy, musí sama nastúpiť do služby. Do jej budovania už vložila priveľa úsilia. Nemohla tomu mužovi dovoliť, aby ju zničil. Stačí, aby na ministerstve vnútra utrúsil jednu pohrdavú poznámku, a jej škola sa zrúti ako domček z kariet.

V hneve urobila chybný krok. Pripomínala si, že nesmie zvýšiť hlas. Bude hovoriť pokojne, ale rozhodne. Pokarhá ho a zároveň bude apelovať na jeho zdravý rozum. Zjavne však zlyhala. Ak sa však spoliehal, že svojím návrhom ju vyženie, poriadne sa prepočítal. Bola si istá, že ešte nikdy nestretol takú odhodlanú ženu, ako bola ona.

Nebojácny vojvoda

„Už sa teším na vaše oznámenie v *Timesoch*,“ pokojne odvetila. „Zajtra o deviatej ráno nastúpim do práce.“

„O pol deviatej,“ opravil ju a spokojne sa usmial.

Už dávno si nevšimla ústa žiadneho muža. Vôbec sa jej nepáčilo, že si teraz všimla úsmev na krásnych perách vojvodu z Westmorlandu. Na jeho výzore by jej vôbec nemalo záležať. Do úvahy by mala brať iba jeho postavenie a schopnosť pomôcť alebo uškodiť jej škole.

„Predchádzajúce tri pisárky začínali o deviatej,“ ducha-prítomne podotkla, aby si nemyslel, že otriasol jej sebavedómim.

Samolúby úsmev zostal pevne na svojom mieste. Očami sa prepaľoval do jej. „To je možné, madam, ale vďaka trom neprijateľných pisárkam, ktoré ste mi už poslali, som s prácou veľmi pozadu. Treba napísať správy a ministerstvo vnútra ani atentátnici nepočkajú, kým vaše pisárky dokýchajú a dohmckajú.“

Och, bol prehnitý až do špiku kostí!

Škoda, že darebáka s takým čiernym srdcom Boh obdaroval takým krásnym zovňajškom. Pripadalo jej to takmer ako hriech, lenže taký bol život, však? Anjeli sa vydali za diablov a zaplatili za to. Najkrajšie skleníkové kvety nevoňali. Najchutnejšie ovocie sa skrývalo na najškaredšom mieste.

„Uvidíme sa o pol deviatej,“ súhlasila naoko pokojne a stisla päsť, až si nechtami bolestivo zaryla do citlivých dlaní.

Vystrúhal hlbokú, elegantnú poklonu, za ktorú by sa nemusel hanbiť ani v plesovej sále. Ani na sekundu z nej nespustil oči. „Do skorého videnia, slečna Hilgrovová.“

Podráždená príjemnými zimomriavkami, ktoré v nej vyvolal svojím upretým pohľadom, sa uklonila. „Dovidenia zajtra, vaša milosť.“

Obrátila sa na odchod. Potrebovala si oddýchnuť od vojvodových prenikavých očí a nežiaducich pocitov, ktoré v nej prebúdzať.

Už bola takmer pri dverách pracovne a slobodu mala na dosah, keď ju zastavil jeho hlboký hlas.

„Len si zajtra neoblečte smútočné šaty, slečna Hilgrovo-
vá. Čierna a sivá sa mi nepáčia. Vyberte si veselšiu farbu.“

Ako sa opovažuje? Bezočivejšieho muža ešte nestretla!

Zaškrípala zubami, až ju to zbolelo, no neobrátila sa.
„Želám vám príjemný deň, vaša milosť.“

„Aj ja vám,“ veselo za ňou zavolať.

Ten lotor si to užíval. No ona sa bude smiať naposledy, keď uvidí jeho odporúčanie v *Timesoch*, prisahala si.

